Niisugust seisukohta võib iseloomustada poliitilise erapooletusena ja õige lähedasena Skandinaavia riikidele.

Eesti avaliku arvamuse suhtumine välispoliitilistesse probleemidesse on olnud õige vilgas ja on kerkinud üles ka küsimus Eesti ühinemisest Skandinaavia riikide rühmaga, mida osalt on soovitatud meie eemaldumise kaudu Balti riikide liidust (mag. I. Tõnisson üliõpilasseltside liidu häälekandjas „Akadeemia"). Et ühelt poolt Eesti pääsemine Skandinaavia riikide koostöörühma ei olene ainult Eesti enda tahtest ja teisalt Balti liidu liikmeks olemises ei nähta takistust koostöö avardumiseks Skandinaavia riikidega, kaldub avaliku arvamuse enamus seisukohale, et lähenemine Skandinaavia riikidele on võimalik samuti Balti liidu kaudu, mis ühtub ka Eesti ametliku välispoliitika seisukohtadega.

Välissaadikute kohtadel ja diplomaatilises personaalis on aasta jooksul olnud mitmeid muutusi. Nii on saadiku kohalt lahkunud K. Menning Riiast ja A. Traksmaa Moskvast. H. Rebane on Helsingist paigutatud ümber saadiku kohale Riiga, välisministri abi A. Rei nimetatud saadikuks Moskvasse, R. Möllerson Helsingisse ja O. Öpik saadiku kohalt Kaunases toodud välisministri abiks.

Kaubanduslepingute arendamise alal on 1937. a. Eestile olnud õige elav. Peale traditsioonilise Eesti-Saksa lisakaubanduslepingu sõlmimise on täiendatud Eesti - Prantsuse kaubanduslepingut, sõlmitud uus kaubandusleping Soomega, Kreekaga ja Belgiaga. Eriliselt tähtsat seisukohta omab neist Eesti - Soome kaubandusleping, mis paneb eriliselt rõhku kaubavahetuse elustamisele, kuid eemaldub senisest Balti klauslist.